

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ τῆς 8 Μαρτίου 1851.

Ο ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Ὁ Ἡρώς Μελέαγρος κατέκειτό ποτε ἀσθενῶν. Τὸ εἶδος μὲν τῆς νόσου αὐτοῦ ἦτον ἀδιακρίτον καὶ ἀθάλατον, αὐτὸς δὲ ὀσημέραι ἐφθίρειτο μαραινόμενος. Θλίψις κατέτωγε τὴν καρδίαν καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ. Τὸ πρόσωπον ἦτο πελιδνόν, τὰ χεῖλη ὄχρὰ, καὶ οἱ πρὶν λύμπον εἰς δὲ οὐχ λυμοὶ ἐφαίνοντο ἐνδεσμένοι. Ἡ θλίψις τοῦ Ἡρώος ἐπρόξενει πόνους ὀδυνηροὺς καὶ δυσθεραπεύτους. Ἐπασχεν ἡμεῖς κῶς ὁ Ἡρώς τὴν δὲ τριῖσι ἀσθενείαν οὐδεὶς ἄλλος συνεμεῖς ζήτο, ὥς πλεονέκων τῆς καλῆς αὐτοῦ σύζυγος Κλεοπάτρας, ἥτις συμπόνοισά καὶ αὐτῇ, ἐφαίνετο οὕσα Μιλέαγρος, μᾶλλον ὁ παῖς ἢ ὁ Κλεοπάτρα διότι ζῶν οὕτως ἦτο μόνος ὁ Μελέαγρος.

Πολλὰκις ἐν καιρῷ τῆς μακρᾶς ἀσθενείας αὐτοῦ ἐβλήκει περικύματα ἡ Κλεοπάτρα, ὅσκιαι εὐρισκὰ καιρὸν μονόσωσι. ἀπέκρυπτε τὴν θλίψιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, τῆς. Μόνον διὰ τὴν ἀσθενείαν τοῦ Μελέαγρου θήρηται, ἡ αὐτὴ εἶχε καὶ ἄλλην αἰτίαν. Εἶχε καὶ αὐτῇ τὸ ἴδιον αὐτῆς μυστήριον. Ἀλλ' ἐγνώριζεν ἄραγε ὁ Μελέαγρος τοῦτο, ἡ τοιλαχίστων τὸ ἐμάντευσ; Καὶ τί μυστικὸν ἦδύνατο νὰ εἴη κήρη ἀπαλή καὶ αἰώα, ἥτις μόνον τὸν Μελέαγρον ἐγνώρισε καὶ τοῦτον μόνον ἠγάπησ; Καὶ ὁμῶς εἶχε τοιοῦτον, ἐνεκα τοῦ ὀποίου ἐβλήβετο εἰς μᾶλλον, ὥς ἐξ αὐτοῦ προερχομένης τῆς νόσου τοῦ συζύγου τῆς εἶχε ἄρα σχέσιν τοῦτο πρὸς τὸ πάθος ἐκεῖνου. Μᾶλλον πῶν τῶν ἡμερῶν, ὅτε ἐφαίνετο ὁ Μελέαγρος πονώτερος, εἰσπελθοῦσα ἡ Κλεοπάτρα, ἐκάθισε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ, καὶ λαβύσασ ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτῆς τὴν δεξιάν τοῦ Μελέαγρου θεραπευτικώτερον ἔλεγεν πρὸς αὐτόν.

—Μελέαγρε! Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν καὶ τοῖ συζυγός σου οὕσα, οὐδέποτε ἐτόλμησα ἵνα διακωφῶ τὸ γλυκὺ ἴσως ὄνειρον, ἡπερ καὶ καθ' ὕπαρ βλέπεις καὶ καθ' ὕπνου, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιφύρειαν τοῦ ὀποίου διατελῶν, μένεις οὕτως ἀπόλεμος καὶ ὄναλκας, ὁ ἀνδρεύτερος ἥρωας, ὦ Μελέαγρε, φθίρων οὕτω

τὴν ἄλλως γεννῶν καρδίαν σου διὰ λογισμῶν ἀγνώστων μὲν εἰς ἐμὲ, καταθλιβόντων ὁμῶς τὴν τουφεράν καρδίαν σου ἐν τοιαυτῇ δεδτητῇ. Ἀνίσχυροὶ ὑπῆρξαν οἱ διαρκεῖς ἀγῶνές μου, μάταιαί αἱ ἐλπίδες μου, φροῦδοι αἱ εἰλικρινεῖς περιποιησεις μου. ἔχεις θλίψιν βαρεῖαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθην ἀτυχῶς ὅπως καταστείλω. Σὲ ἠγάπησα, Μελέαγρε, καὶ οὐδὲ ὑποφέρει ἴσως ἡ γενναία ψυχὴ σου ἐν ἀρνησὶ τοῦτο. Ἐνεκά σου ἐγκατέλιπον πάντα οἰκεῖον, ἀφῶσι σώματα καὶ καρδίαν καὶ ζῶν εἰς μόνον τὴν ἰδικήν σου λατρείαν. Ἀλλὰ τὰ χεῖλη σου μένουσιν ὄχρὰ, οὐδ' ἐμεῖς δασκὼν πρότερον πρὸς τὰ θεραπεύματα τῆς συζύγου σου. Δὲν, Μελέαγρε... Ὅχι εἰπέ μοι, πρὸς θεῶν, τί καταθλίβει ταύτην τὴν ἄλλως ἀτεγchon καρδίαν;

—Κλεοπάτρα, ἀγαθὴ καρδίᾳ γνωρίζω, θεβαιώθητι ὅτι σὲ θλίβει ἡ ἡλικία αὐτῇ κατάστασίς μου, καὶ ὁμῶς δὲν δύναμαι καὶ θέλων ἐν ἀπαλλαγῇ μὲν ἐγὼ ἐκ τῆς τοιαύτης μελαγχολίας, ἀπαλλάξω δὲ καὶ σὲ, φίλη Κλεοπάτρα, τῆς θλίψεώς σου. Δὲν δύναμαι.

Εἶπεν ὁ Ἡρώς Μελέαγρος, καὶ δάκρυα πύρινα ἐγυῖθησαν ἀπὸ τοῦ μεμαρασμένου μὲν, ἀλλὰ πυρὶ τότε λαυπετόωντε ἐοικότος ὀφθαλμοῦ του. Τα δάκρυα δὲ ταῦτα συνώδων ἄλλα δάκρυα εἰλικρινῆ, ἀθῶα, πικρὰ ὁμῶς, τῆς ὀφθαλμίας Κλεοπάτρας.

—Εἰπέ μοι Μελέαγρε, δὲν δύναμαι ἵνα σοὶ χρησιμεύσω ἐγὼ αὐτῇ; εἶμαι ἐτοιμὴ ἵνα προσενέγκω ἀνταλλαγμὰ καὶ τὴν ζωὴν μου αὐτῇ πρὸς τὴν εὐτυχίαν σου. Ἡ ἱωλκὸς δὲν γεννᾷ ὀνὴν Ἀλκιστιν καὶ ἡ πατρίς μου ἐγέννησεν αὐτὴν, ἥτις ὀνομάζεται συζυγός σου. Ἡ ζωὴ μου ἔσεται ἐκούσιον ὀλοκαύτωμα ὑπὲρ σοῦ, Μελέαγρε. εἰπέ μοι, εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ.

—Ἄς ἦτο δυνατόν, φίλη Κλεοπάτρα, ἵνα σοὶ ἀπεδίδοτο διὰ τοῦ θανάτου μου ἡ ἀπολεσθεῖσα ἐν κεν ἐμὴ εὐτυχία σου, καὶ ἐκούσιως ἤθελα προσφέρει τὴν ζωὴν μου. Αἰσθάνομαι, Κλεοπάτρα, ὅτι δυστυχεῖς δι' ἐμὲ, ἐγνώρισα ἀρκούντως τὴν εὐγενῆ σου καρδίαν, καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι δυστυχέστερος· κάλλιον, Κλεοπάτρα, νὰ μὴν εἶ-

γον αἰσθῆσιν. Καὶ ὅμως, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι δυστυχὴς, σὺ καθίστασαι δυστυχιστέρα, οὐδὲ δύναται ἡ δυστυχία σοὶ νὰ γλυκάνῃ τὰς πικρίας μου. ὁ θάνατός σου μάλιστα ἤθελεν αὐξήσει αὐτάς. Μὴ δὲ ἀνάγκασέ με νὰ ἐξηγηθῶ τὰ αἷτια τῶν θλίψεών μου, τὸ ὅποιον ἤθελεν ἀναξάνει τὰς πληγὰς μου πικρότερον καὶ δι' ἐμέ, καὶ διὰ σέ, ἀγαπητὴ Κλεοπάτρα. Ἀλλὰ πάθῃ ἐκτραγωδούμενα φέρουσιν ἄνεσιν, οὐχὶ τὰ ἰδικά μου. Δὲν γνωρίζεις, Κλεοπάτρα, δὲν δύνασαι νὰ μαντεύσῃς τὴν φύσιν τῆς θλίψεώς μου, καὶ διὰ τοῦτο ὑπόσχασαι καὶ τὴν ζωὴν σου. Ἄφες, ἄφες, ἀθώα κόρη, νὰ καταφάγῃ τὸ μυστήριον τοῦτο μόνῃν τὴν καρδίαν τοῦ Μελέαχρου· ὁ θάνατός μου ἴσως σοὶ ἀποδώσῃ τὴν εὐτυχίαν, πᾶν ὅποιον καὶ σὺ καὶ οἱ γονεῖς σου καὶ οἱ γονεῖς μου ἤλπισαν ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης ἡμῶν. Καὶ βλέπεις, ὅτι ἡ ἀσθένειά μου προσκάνει εἰς τὸ χειρόν, καὶ ὁ θάνατός μου ἴσως δὲν εἶναι μακρὸν. Τίς οἶδεν ἂν ὁ παρὶ τῆς ζωῆς μου δαυλὸς δὲν καίεται τὴν ὥραν ταύτην;

— Καὶ ὅμως, Μελέαχρε, θέλεις ζῆσαι, καὶ πρέπει νὰ ζήσῃς· ὁ δαυλὸς σώζεται ὑπὸ τῆς καλῆς Πενθερέας· μου, τῆς ὁποίας τὴν ἐξιδιασμένην ἀγάπην πρὸς σέ καλῶς γνωρίζεις. Δὲν θέλεις ἀποθάνει λοιπόν, Μελέαχρε· ἴσως θέλεις ὑποφέρει ἀκόμη. Λοιπὸν, ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, ὅταν ἐγὼ σέ, μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸν γυιοβίον τοῦτον τοῦ μυστηρίου σοὶ σωθήκη. σὺ ὑπόσχου καὶ τὴν σύμπραξίν μου.

— ὦ, Κλεοπάτρα, ἂν ἐγνώριζες τί ζητεῖς! ἂν ἐγνώριζες! Δύνασαι, Κλεοπάτρα, νὰ μεταβάλλῃς καὶ τὴν γυναικίαν φύσιν, ἐὰν τοῦτο δύνασαι, δύναμαι τότε καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ ἐκμυστηρευθῶ.

— Καὶ ὅμως ἐγὼ, Μελέαχρε, ἐγὼ μαντεύω, ἡ κάλλιον, γνωρίζω, καὶ δὲν διστάζω ἐγὼ νὰ σοὶ τὸ διηγηθῶ, διὰ νὰ σέ πείσω ἔτι μᾶλλον, ὅτι σέ ἀρχαῶ οὐδὲν ἤττον. Οὐδὲ τῶρα δὲ ἤθελα τολμήσει νὰ σ' ἐρωτήσω, ἢ νὰ σέ εἰπω ὅτι ἐπιχειρῶ ἤδη, ἂν σὺ, Μελέαχρε, ὁ ἴδιος πρὸς τοῦτο δέ μοι ἐδίδεις ἀφορμὴν.

Ἐνθυμεῖσθαι, Μελέαχρε, τὴν ἄνδρα ἐκείνον, ὅστις πρὸ ἡμερῶν εἰσεχώρησεν ἕως ἐδῶ ζητησάν, ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ἀνδρὸς τούτου σέ ἐτάραξε, καὶ μὲ ἠρώτησες λεπτολόγως περὶ αὐτοῦ καὶ τότε, καὶ ἔκτοτε μὲ ἐρωτᾷς περιεργότερον; Πᾶς ἀδιάφορος, Μελέαχρε, τί ἤθελεν ἐξετάσει περὶ ἐνὸς ἐπαίτου; Ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου τι ἐνδιαφέρει μίαν σύζυγον νὰ σχολιάσῃ καὶ αὐτὴ λεπτολόγως ἐρώτησιν ἀπλὴν τοῦ συζύγου της; ... Ἀλλὰ Μελέαχρε, οὐδὲ εἰς σέ εἶναι ἀδιάφορος ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνὴρ οὗτος, οὐδὲ εἰς ἐμέ. Εἰς σέ ἴσως διηγείρην ἀναμνήσεις τινάς, καὶ εἰς ἐμέ ὁμοίως. Τὰς ἰδικὰς σου δὲν γνωρίζω, ἂν καὶ δύναμαι νὰ μαντεύσω, περὶ δὲ τῶν ἰδικῶν μου μόνον ἀκούσον σέ παρακαλῶ, Μελέαχρε.

Ἀνεσηκώθη ὀλίγον ὁ Μελέαχρος, ἐζήτησεν ὀλίγον ὕδατος ψυχροῦ· διότι θερμὴ ἐφαίνετο ὅτι κατέφλεγε τὴν καρδίαν του. Τὸ πρόσωπόν του τὸ ἔω· τότε ὥρῃν, ἐνόμιζες ὅτι ἐξέπεμπε σπινθηρὰς φλογός· ἔπιε, καὶ κατέπεσε πάλιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἔχων προσηλωμένους περιέργως τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς αὐτὸ τὸ στόμα τῆς Κλεοπάτρας, ἥτις ἐξηκολούθησεν ὡς ἐφεξῆς.

— Τὸν ἄνδρα τοῦτον δὲν εἶδον ἄλλοτε ποτε, Μελέαχρε, εἰ καὶ ἐνθυμῶμαι σήμερον, ὅτι πρὸ ἑξ ἑτῶν περὶ τοῦτον εἶδον ἅπασι, ὡς ἐξῆς θέλεις πληροφορηθῆ ἐκ τῆς παρουσίας διηγήσεώς μου. Ἀφοῦ δὲ χρόνου σὺ κατὰ κείσαι ἀσθενῶν, καὶ ἡμέραν σχεδὸν φαίνεται ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἴκου μου ζητεῖν, καὶ πάντοτε ἀναγκάζομαι, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἀκούσαι νὰ τὸν ἐλεῶ. Λέγω ἀναγκάζομαι, διότι μὲ ζητεῖ ὑπὲρ τῆς ἡγίας σου. Ἀκούεις, Μελέαχρε; ὑπὲρ τῆς ἡγίας σου. Τοῦτο, καὶ, εἶναι ἀπλῆστατον ἴσως κατ' ἐαυτὸ καὶ ἐπιτολαίως θεωρούμενον. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ πραγματικῶς τοιούτον, καὶ ἄκουε σέ παρακαλῶ. Ἐὰν, ἐνῶ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς θύρας, ἐὰν κατὰ τύχην ἤκουέτο τις στεναγμός σου, ἐφαίνετο καὶ τοι μὴ θελῶν, ὅτι συνεμερίζετο τοὺς πόνους σου. Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ἀλλοίωσις ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Πρὸς ταῦταίς πολλὰκις μωρότερον ἴσως μὲ ἤρώτα, λυπεῖσαι, Κυρία, τὸν Ἡρόα Μελέαχρον; καὶ πιστεύσῃ μοι ὅτι πολλὰκις ἡ ὀργίζομην διὰ τὴν προπέτειάν του ταύτην, ἡ ἐγέλων διὰ τὴν μωρίαν του. Μολονότι, Μελέαχρε, ὁ ἀνὴρ οὗτος δὲν φαίνεται μωρός. Ναι, Μελέαχρε, εἶναι μωρὸς ὡς ἡρώδης ἄνθρωπος. Πλὴν ἔστω, ἂν θεωρηθῶσι τὰ ὅποια ἀνέφερα περιστατικὰ ἀπλᾶ, καὶ οὐδὲν πλέον. Διὰ τὴν ὅμως σὺ τοσοῦτον ἐταράχθης εἰς τὴν θείαν αὐτοῦ, καὶ μάλιστα συγγένειαν ἥδη περὶ ἄλλου τινός νὰ μὴ μ' ἐρωτᾷς, πλὴν περὶ αὐτοῦ; Δεδόσθω ὅμως ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι ἀπλὴ καὶ οὐδεμίαν· ἡ ὀλίγη προσοχὴ, ἀξία περιστάσις. Δεδόσθω. Ἀλλ' ὅ,τι θέλεις ἤδη ἀκούσει περὶ αὐτοῦ τούτου, δὲν θέλει φανῇ πιστεύω ἀπλῶν οὔτε ἐκεῖνον οὔτε ταῦτα, καὶ ἀκούσαν.

Ἐνθυμεῖσθαι ὅτε καὶ σὺ, Μελέαχρε, καὶ οἱ ἄλλοι ἀριστοεῖς ἐπέβητε ἐπὶ τῆς Ἀργούς, μέλλοντες ν' ἀποπλεῖν σετε διὰ τὴν Κολυίδαν, τότε κατέλθον εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὅλοι σχεδὸν οἱ οἰκεῖοι τῶν Ἀργοναυτῶν, προπεμπόντες ἕκαστος τὸν οἶκόν, καὶ ἐγὼ σέ, Μελέαχρε, μετὰ τῶν ἄλλων συγγενῶν. Ἦτον, ἂν ἐνθυμῶσαι, ἡ τρίτη τότε ἡμέρα μετὰ τὸν ἀρραβωνά μας. Τίς ἐπὶ σοὶ ἄλλος ἡδύνατο νὰ ἔχῃ συμφέρον, παρὰ τοὺς συγγενεῖς σου καὶ ἐμέ; Καὶ ὅμως, Μελέαχρε, πολλὴν ἐντύπωσιν μοὶ παρέσχεν ἡ ἐπὶ σοὶ σύντονος προσοχὴ ἀγνώστου τινὸς ῥακενδύτου, ὅστις καὶ ἐφαίνετο ξένος μὲν πρὸς τὸ ἄλλο ἐκεῖνον πλῆθος, καὶ κρυπτόμενος μάλιστα ἀπ' ἐκείνου, ἐνδιαφερόμενος δὲ μόνον πρὸς σέ, καὶ εἰς σέ μόνον προσβλέπων ἀπλήστως, οὐδὲ παντάπασιν ἀδιαφόρως. Ἡ περίστασις αὐτὴ, Μελέαχρε, διηγείρην ἐν ἐμοὶ θερμὴν ἐπιθυμίαν καὶ περιέργειαν νὰ μάθω, τίς ἦτον ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, καὶ ὅποιον εἶχεν ἐπὶ σοὶ συμφέρον. Ἀλλὰ γνωρίζεις τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ διαλέγεται γυνὴ πρὸς ἄνδρα, καὶ μάλιστα ἄγνωστον. Καὶ ὅμως ἡ περιέργειά μου ἐπληρώθη μετ' ὀλίγον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, κῆρυξ πολὺ περισσότερον ἔκτοτε διὰ τὴν ἐξῆς περίστασιν.

(ἀκολουθεῖ).

ΘΥΕΛΛΑΙ ΚΑΙ ΤΥΦΩΝΕΣ.

Θυέλλα λέγεται ἡ βιαία καὶ ἀσυνήθης ὁρμὴ μέρους τῆς Ἀτμοσφίρας· Γεννᾶται δὲ ἐκ τῶν ἀτμῶν, τοὺς ὁποίους συμπυκνοῦσιν ἀνεμοὶ ἀντιθέτως πνέοντες· Διὰ